

[J. S. Foget.]

kunde man dog i hvert Fald gennemføre skærmende Foranstaltninger, saa at de Landmænd, der gennem de sidste daarlige Aar har siddet og slæbt sig igennem uden Løn, ikke alene i Sønderjylland, men ogsaa i det øvrige Land fik en saadan Beskyttelse netop nu, hvor Kreditorerne bliver mere paagaende, end de har været nogen Sinde. Netop nu, da vi har haft en lille Stigning i Priserne, mener Kreditorerne sig bedre sikret, og derfor gaar de haardere paa.

Vi staar over for et Forhold, som ogsaa er nævnt i den sønderjyske Skrivelse, nemlig det Forhold, at adskillige af dem, der har faaet Akkord, faaet indefrosset Fordringer, skal tilbagebetale de indefrosne Fordringer allerede nu i 1936. Vi staar derfor nu over for en Periode, da der er endnu større Fare for Tvangsauktioner end nogen Sinde før, og da der er endnu større Brug for Beskyttelse af Hjemmene, men hvor man praktisk talt staar ganske uden nogen som helst Beskyttelse. Jeg haaber derfor, at det vil blive muligt at gennemføre et Gælds-saneringsforslag ogsaa for det øvrige Landbrug inden denne Samlings Slutning, saaledes at vi i alle Tilfælde har den Sikring, ikke alene for Sønderjylland, men ogsaa for det øvrige Land.

Schmidt: Jeg har allerede ved første Behandling af Lovforslaget udtalt, at jeg selvfølgelig hilste ethvert Forslag, der kunde lette den økonomiske Situation i Nordslesvig, med Tilfredshed, og der kan ikke være Tvivl om, at det foreliggende Lovforslag tager Sigte herpaa og ogsaa vil have en saadan Virkning. Men jeg tilføjede, at det, som Nordslesvig venter paa og maa vente paa, er mere, er en Sanering til Bunds, saa at Nordslesvig kan komme paa lige Fod med det øvrige Land, og saa det kan hævede sin særlige Stilling som Grænseland. Det Krav imødekommer Regeringens Forslag ikke, til Trods for de Forbedringer, der er fulgt med, naar dette Lovforslag skal forlænges for nogle Aar..

Saa er der jo sket det, som ogsaa skete for 2 Aar siden, i 1934, at Det konservative Folkeparti — og nu for Resten ogsaa et andet Parti — har fremsat et Ændringsforslag, hvorigennem der tages mere kraftigt fat paa hele Spørgsmaalet. Det konservative Forslag er bekendt i Hovedtrækkene, det er væsentligt det samme nu, som da det blev forelagt første Gang, selv om der ogsaa er sket nogle Forandringer i Tilslutning til Regeringens Forslag, saa at man udvider den forlængede Gyldig-

hedstid til gennemgaaende 5 Aar og især saaledes, at man nu foreslaar en Godtgørelse paa 30 pCt. af Førsteprioriteten; henholdsvis 15 pCt. af Førsteprioriteten. Man kan ikke nægte, at hvis saadan et Forslag blev gennemført, vilde det betyde en virkelig Aflastning for Landbruget der-nede og for Forholdene i det hele taget.

Man maa ogsaa sige, at den Tanke er rigtig, at man ikke blot maa tænke paa dem, der trænger til Hjælp, fordi deres Gæld staar saa langt ude, at Pantets Værdi ikke dækker dem mere, men, at man ogsaa maa tænke paa dem — og bruge det som Maalestok —, der har lidt store Tab ved Om-prioritering og ved Genrejsning og Om-lægning af hele Driften, og støtte dem. Den Tanke er absolut rigtig, Maalestokken er rigtig. Men man kan ikke nægte, at der er andre Omstændigheder ogsaa, der kommer i Betragtning.

Det konservative Parti har sagt, at man kan ikke saa nemt tage Hensyn til alle Spørgsmaal. Det indrømmer jeg; jeg ønsker blot, der var taget Hensyn i endnu flere Retninger. I det oprindelige Lovforslag var der, som det ærede Medlem Hr. J. S. Foget ogsaa gjorde opmærksom paa, noget om de unge Landmænd, en Bestemmelse, som er faldet væk nu. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor den ikke er med, saaledes at ogsaa de kan faa Etableringslaan og lettere komme i Gang. Der stod ogsaa noget om Mark-sparerne, men det har man nu lovet at tage op i en særlig Lov. Jeg kunde nok have ønsket, at det hele var kommet ind i een Ramme. I det hele taget er det mit Indtryk, at dette konservative Ændringsforslag vil betyde ret meget, men at det dog ikke er afbalanceret i alle Retninger, som man kunde ønske det, og at der maaske ogsaa var visse Interesser ved Siden af, der burde varetages.

Det ønskelige, og i Grunden det eneste rigtige, vilde være — og man kommer heller ikke til et Resultat uden det —, at alle Partier kunde enes om, at det her gælder om mere end blot at holde Nøden hen og hjælpe et Stykke Vej igen, som om man skulde ud over en Krise. Thi det ved dog alle, at det drejer sig ikke om en Krise, der skal overvindes, men om en Tilstand, der maa bedres fra Bunden af. Det maa Partierne omsider blive klar over. Og jeg mener ogsaa fra Socialdemokraternes Rækker at have hørt Røster om, at det maa man omsider komme til. Men det gør man ikke gennem det her foreliggende Lovforslag, selv om jeg gerne erkender, at det er en Hjælp, en foreløbig Hjælp, men den er ikke saa